

Книгата на Даниил – Сто и осемнадесет

Пророческото предупреждение към Йерусалим: символично представяне на събитията в края на времето

Jeff Pippenger
2024-03-05

Седемте години на предупреждение от 63-та до 70-та година, които бяха възвестени от човека, който „обикаляше по улиците на Йерусалим, като възвестяваше бедствията, които щяха да дойдат върху града“, бяха предобразени чрез предупреждението, дадено на Йерусалим в продължение на три години и половина — първо в служението на Христос, а след това три години и половина в служението на учениците. Предишни статии вече установиха, че разрушението на Йерусалим е могло да бъде нанесено при кръста, или по-късно — при убиването с камъни на Стефан, но Божието дълготърпение отложи Неговия съд над града и народа.

„И на когото падне, ще го смаже на прах.“ Народът, който отхвърли Христос, скоро щеше да види града си и народа си унищожени. Славата им щеше да бъде съкрушена и разпиляна като прах пред вятъра. И какво беше онова, което унищожи юдеите? Това беше Канарата, върху която, ако бяха градили, тя щеше да бъде тяхната сигурност. Това беше Божията благодат, презряна; правдата, отхвърлена; милостта, пренебрегната. Хората се изправиха в противодействие на Бога и всичко, което би било тяхното спасение, се обърна в тяхна погибел. Всичко, което Бог бе определил за живот, те намериха да им бъде за смърт. В разпятието на Христос от юдеите се съдържаше разрушението на Ерусалим. Кръвта, пролята на Голгота, беше тежестта, която ги потопи в гибел за този свят и за света, който иде. Така ще бъде и във великия последен ден, когато съдът ще падне върху отхвърлителите на Божията благодат. Христос, Канарата им на съблазън, тогава ще им се яви като отмъстителна планина. Славата на Неговото лице, която за праведните е живот, за нечестивите ще бъде поглъщащ огън. Поради отхвърлената любов, презряната благодат, грешникът ще бъде погубен.“

„Чрез много илюстрации и повтарящи се предупреждения Исус показва какъв щеше да бъде резултатът за юдеите от отхвърлянето на Божия Син. С тези думи Той се обръщаше към всички през всяка епоха, които отказват да Го приемат като свой Изкупител. Всяко предупреждение е за тях. Оскверненият храм, непокорният син, лъжливите лозари, презрителните строители имат своя съответен образ в опитността на всеки грешник. Ако не се покае, участта, която те предвещаваха, ще бъде и негова.“ Копнежът на вековете, 600.

Седемгодишният период, през който човекът свидетелстваше на Йерусалим, беше разделен при първата обсада на два равни периода от хиляда двеста и шестдесет дни. Тези седем години представяха разрушението на Йерусалим, а седемте години на служението на Христос и учениците представяха началото на разрушението на Йерусалим, и Исус винаги онагледява края чрез началото. Тези седем години бяха също така предобразени от „седемте

времена“ против северното царство, които бяха разделени на два равни периода от хиляда двеста и шестдесет години.

Когато съвременният Рим повтори историята на езическия и папския Рим, потъпкващ буквалния и духовния Йерусалим, и когато съвременният Рим повтори двете истории на двата периода на предупреждение, дадени чрез човека от 63-та година до 70-та година, и когато съвременният Рим повтори историята, представена от двата периода, през които Христос и учениците влизаха и излизаха от Йерусалим в продължение на три години и половина, ще се проявят два различни периода, макар че в последните дни „време вече няма“.

Последният от тези два периода е символичните четиридесет и два месеца, през които Съвременният Рим извършва своето последно гонение срещу верните, след като смъртоносната му рана бъде изцелена при скоро настъпващия неделен закон. Тези символични четиридесет и два месеца са вторият от двата периода и представляват периода на изпълнителния съд над съвременния Рим. Този период е предшестван от следствения съд над живите в лаодикийския адвентизъм.

Човекът, който представи предупреждението на буквалния Йерусалим, умря при обсадата на Тит. Той не умря при разрушението, а по време на обсадата, която предшества разрушението, защото нито един християнин не загина при разрушението на Йерусалим.

„В продължение на седем години един човек не преставаше да обикаля нагоре и надолу по улиците на Ерусалим, възвестявайки бедствията, които щяха да дойдат върху града. Денем и нощем той пееше своя див погребален плач: „Глас от изток! глас от запад! глас от четирите ветрове! глас против Ерусалим и против храма! глас против младоженците и невестите! глас против целия народ!“ — Пак там. Това странно същество бе хвърлено в тъмница и бичувано, но от устните му не излезе никакво оплакване. На оскърбленията и насилието той отговаряше само: „Горко, горко на Ерусалим!“ „горко, горко на жителите му!“ Неговият предупредителен вик не престана, докато не бе убит при обсадата, която бе предсказал.“ Великата борба, 29, 30.

Човекът умря при обсадата, но не при окончателното разрушение, а окончателното разрушение представлява края на благодатното време и седемте последни язви. Следователно човекът е символ на вестта да се напусне Ерусалим при първата обсада. Тогава християните побягнаха и през първите три години и половина човекът беше символ на група, която не умира в Ерусалим, а през вторите три години и половина той е символ на последните християни, които умират преди края на благодатното време. През първия период той отъждествява сто четиридесет и четирите хиляди, а през втория период от три години и половина представлява голямото множество, което умира през втория период.

Посланието на този човек било записано от историка и било представено чрез шест гласа. Когато накрая бил хвърлен в тъмница, неговото седмо и последно послание било „горко, горко“ за Йерусалим и неговите жители. Първият записан „глас“ бил „глас от изток“, а последното му послание било „горко“. Първият елемент от неговото послание и последният

елемент от неговото послание били библейският символ, който представлява исляма, защото в Библията ислямът е децата на „изтока“ и те са представени от „източния вятър“. Удвояването на думата „горко“ в последното му послание отразява края на Съвременния Вавилон, когато земните царе извикват три пъти: „Уви, уви, о, великий граде“. Гръцката дума, преведена като „уви“ в трите стиха от осемнадесета глава на Откровение, е преведена като „горко“ в осма глава, тринадесети стих.

И видях и чух един ангел, който летеше посред небето и казваше със силен глас: Горко, горко, горко на жителите на земята поради останалите гласове на тръбата на тримата ангели, които предстои още да затръбят! Откровение 8:13.

Провъзгласяването на мъжа: „горко, горко“ представлява тройното приложение на трите горко, защото елементите на първото Горко, съчетани с елементите на второто Горко „ред по ред“, определят елементите на третото Горко, както трите израза „уви, уви“ от земните царе в осемнадесета глава представляват третото Горко, установено чрез първото и второто Горко. Началото и краят на вестта на мъжа типологично представят вестта на исляма като третото Горко.

Първият израз на неговата вест беше глас от „изток“, а „изток“ е символ на исляма, но също така е и отъждествяване на запечатващия ангел, който изгрява от изток.

И след това видях четири ангела, стоящи на четирите краища на земята, които държаха четирите ветрове на земята, за да не духа вятър нито по земята, нито по морето, нито върху което и да било дърво. И видях друг ангел, възлизащ от изток, който имаше печата на живия Бог; и той извика с висок глас към четирите ангела, на които бе дадено да повредят земята и морето, като каза: Не повреждайте нито земята, нито морето, нито дърветата, докле не положим печат върху челата на слугите на нашия Бог. И чух числото на запечатаните; и бяха запечатани сто четиридесет и четири хиляди от всичките племена на Израилевите синове. Откровение 7:1–4.

В разказа за Илия на планината Кармил, когато той погледна към морето и видя облак, той гледаше на запад, защото планината Кармил се намира близо до Средиземно море.

И стана на седмия път, че той каза: Ето, издига се от морето малък облак, като човешка длан. И той каза: Иди, кажи на Ахав: Запрягай колесницата си и слез, за да не те спре дъждът. 3 Царе 18:44.

Илия би бил обърнат на запад, към Средиземно море. В дванадесета глава на Евангелието според Лука Христос говори за това, че Неговата вест е вест на разделение.

Мислите ли, че съм дошъл да дам мир на земята? Казвам ви: не, а по-скоро разделение; защото отсега нататък петима в една къща ще бъдат разделени, трима против двама и двама против трима. Бащата ще бъде разделен против сина, и синът против бащата; майката против дъщерята, и дъщерята против майката; свекървата против снахата си, и снахата против свекървата си. И каза още на народа: Когато видите облак да се надига от запад, веднага казвате: Иде дъжд; и така става. И когато видите, че духа южният

вятър, казвате: Ще стане горещина; и става. Лицемери! Лицето на небето и на земята умееете да разпознавате; а как така не разпознавате това време? Лука 12:51–56.

Вестта на вестителя към Ерусалим носи подписа на Алфа и Омега, защото началото и краят отъждествяват исляма на третото „горко“, а с гласа на „изтока“ едновременно отъждествяват вестта на исляма като запечатващата вест. „Вторият глас“ от „запада“ отъждествява късния дъжд, който е последният дъжд, и всички пророци се обръщат към последните дни. Вестта от „запада“ е символ на вестта за късния дъжд, която поражда две класи поклонници. Едната класа не може да разпознае вестта на късния дъжд, защото „не разпознават това време“.

Следващият елемент от вестта на вестителя е гласът на „четирите ветрища“, който е както вестта на запечатването, така и вестта на гневния кон на исляма, представен от третото Горко. Следващият елемент е против Ерусалим и храма, като по този начин се определя вестта на всички пророци, която посочва една категория хора, които биват подминати, понеже са основали претенцията си за спасение не в Христос, а в храма и в своето наследство като Божий избран народ. Това са онези през цялата свещена история, които са представени като прогласяващи: „Храм Господен, храм Господен сме ние.“ Вестта против Ерусалим и храма е Лаодикийската вест.

„Няма нужда да се чудим, че църквата не е оживотворявана от силата на Светия Дух. Мъже и жени оставят настрана наставленията, които Христос е дал. Гневът и користолубието вземат надмощие. Храмът на душата е пълен с нечестие. Няма място за Христос. Хората следват собствените си извратени пътища. Те не желаят да се вслушат в думите на Спасителя. Вземат се в собствените си ръце, отхвърляйки изобличенията и предупрежденията, докато светилникът бъде отместен от мястото си и духовната разсъдливост бъде помрачена от човешки идеи. Макар и недостатъчни в служенето, те се оправдават, като казват: „Храм Господен, храм Господен сме ние.“ Те оставят настрана Божия закон, за да следват светлината на собственото си въображение.“ Review and Herald, April 8, 1902.

След това вестителят въздигна гласа на своето предупредително послание срещу младоженците и невестите като символ на метода „ред по ред“, защото пророческата линия на последните дни ще бъде също както пророческата линия в дните на Ной, когато се женеха и се омъжваха именно в онова време, когато потопът на погибелта бе на път да прелее над светските им амбиции и планове.

„Библията заявява, че в последните дни хората ще бъдат погълнати от светски занимания, от удоволствия и печалбарство. Те ще бъдат слепи за вечните реалности. Христос казва: „И както бяха Ноевите дни, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син. Защото, както в дните преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не узнаха, докато не дойде потопът и не ги отнесе всички; така ще бъде и пришествието на Човешкия Син.“ Матей 24:37–39.

„Така е и днес. Хората стремглаво се втурват в гонитбата за печалба и себично угаждане, сякаш няма Бог, няма небе и няма задгробен живот. В дните на Ной

предупреждението за потопа бе изпратено, за да разтърси хората в тяхното нечестие и да ги призове към покаяние. Така и вестта за скорошното идване на Христос е предназначена да изтръгне хората от тяхната погълнатост от светските неща. Тя има за цел да ги пробуди за съзнание за вечните реалности, за да обърнат внимание на поканата към Господната трапеза.“

„Евангелската покана трябва да бъде отправена към целия свят — „към всеки народ, племе, език и люде“. Откровение 14:6. Последната вест на предупреждение и милост трябва да озари цялата земя със славата си. Тя трябва да достигне до всички категории хора — богати и бедни, велики и смирени. „Излезте по пътищата и край плетовете“, казва Христос, „и накарайте ги да влязат, за да се напълни домът Ми.“ Притчи Христови, 228.

Последният елемент на предупреждението е подчертан в предходния пасаж. Вестта, представена като глас против „целия народ“, е вечното благовестие, което посочва необходимостта да бъдат изпълнени изискванията на благовестието, за да бъде човек спасен. Първото изискване на вечното благовестие е да се боим от Бога, а този страх се основава върху действителността, че именно нашите грехове поставиха Христос, Сина на живия Бог, на кръста.

Всеки елемент от вестителя до Йерусалим през неговите седем години служение представляваше вечното евангелие, което бе същото онова евангелие, представено през седемте години, в които Христос потвърди завета с мнозина от 27-ма до 34-та година. То е също и вечното евангелие, което се прогласява в последните два периода на последните дни, и е специфично за вестта на късния дъжд, като е вестта за исляма на третото „Горко“. То обозначава запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, отделянето на пшеницата и плевелите, лаодикийското състояние на плевелите и тройното приложение на пророчеството като символ на методологията на късния дъжд, която е „ред след ред“.

Вестта за седемте години в тази история е пророчески поставена в рамките на „дните на възмездие“, които бяха част от най-първото споменаване на вестта и делото на Христос, а Неговата вест и Неговото дело трябва да бъдат повторени в последните дни от сто четиридесет и четирите хиляди. Тогава те ще определят своята вест в пророческата рамка на „дните на Божието възмездие“. В Неговото Слово са представени два библейски образа на Божието „възмездие“ — Неговото възмездие над Неговия народ, а също и Неговото възмездие над Неговите врагове.

„Седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава онагледяват Божието отмъщение върху Неговия бунтовен народ, и това отмъщение включва буквалното и духовното потъпкване на светилището и множеството. В символиката на потъпкването на светилището и множеството е представена и символиката на Божието отмъщение върху Неговите врагове. В последните дни Божието отмъщение срещу Неговия народ е представено като изплюването на лаодикийския адвентизъм при скоро идващия неделен закон. При този ориентир започва и Неговото отмъщение върху съвременния Вавилон.

Изследователният съд над живите върху лаодикийския адвентизъм, който е последван от изпълнителния съд над тирската блудница и звяра, на когото тя язди и над когото царува, е пророческата история на последните дни, в която се изпълнява действието на всяко видение. Всяко видение трябва да бъде приложено към тези два пророчески периода, защото методологията на късния дъжд е прилагането на пророческа линия върху пророческа линия. В началото на тези две истории Исус посочи „знак“, който доказва, че живеещите в онзи момент са последното поколение в историята на земята.

Първият период започна, когато започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди на 11 септември 2001 г. Именно в рамките на този watermark бе поставено „знамението“, което Христос посочи в Лука 21.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„А сега, братя, Бог желае да заемем своето място при човека, който носи фенера; желаем да заемем своето място там, където е светлината, и където Бог е дал на тръбата ясен звук. Ние желаем да дадем на тръбата ясен звук. Били сме в недоумение и сме били в съмнение, а църквите са готови да умрат. Но сега тук четем: „И след това видях друг ангел да слиза от небето, имащ голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесове и свърталище на всеки нечист дух, и клетка на всяка нечиста и омразна птица“ [Откровение 18:1, 2].

„Е, тогава, как ще узнаем нещо за тази вест, ако не сме в положение да разпознаем каквато и да било светлина от небето, когато тя дойде при нас? И също тъй лесно ще приемем и най-мрачното заблуждение, когато то дойде при нас от някого, който е съгласен с нас, ако нямаме и частица доказателство, че Божият Дух го е изпратил. Христос каза: „Аз дойдох в името на Своя Отец, и не Ме приемате“ [вж. Йоан 5:43]. И точно това дело се върши тук още от събранието в Минеаполис. Защото Бог изпраща вест в Своето име, която не е съгласна с вашите идеи, затова [вие заключавате], че тя не може да бъде вест от Бога.“ Sermons and Talks, том 1, 142.